

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: גרוס	שם פרטי: הושעיה
-------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית		שם משפחה איתו נולדתי: גרוס	
Gross			
שנת לידה: 26.5.1932	מין: זכר	בלועזית Hoshaya	שם פרטי איתו נולדתי: הושעיה
ארץ לידה: רומניה		בלועזית Lesseps	עיר לידה: לספס
שם פרטי ושם נעורים של האם: רחל		שם פרטי ושם משפחה של האב: גוסטב גרוס	
ארץ המגורים: רומניה	בלועזית Lesseps	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: צ'רנוביץ'	
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
בלועזית Czernowitz Ghetto		במידה והיית בגטו, ציין את שמו: גטו צ'רנוביץ'	
בלועזית Hirniotka Ukraine		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו חינופקה אוקראינה	
תאריך השחרור: נובמבר 1945	המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: חינופקה אוקראינה		
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור צ'רנוביץ'		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	
שנת עליה: 1964	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתן עד מתי	

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1932 בעיר לספס שברומניה. לאבא שלי קראו גוסטב ולאמי רחל. היו לי שני אחים יותר גדולים. לאבי היתה קונדיטוריה והוא היה מכין קפה מתאנים, אימא הייתה עקרת בית. אני זוכר שכבר באותה תקופה הייתה אנטישמיות גדולה והיה אסור ליהודים לצאת עד שעה 10 בבוקר, אני הייתי בת 9 אנחנו שמרנו על המסורת ועל החגים בבית וסבא שלי היה רב בצ'רנוביץ', חגגנו את חגי ישראל ושומרים על השבת. אני למדתי בכיתה א' אצל הרוסים והרומנים שהייתי חוזר הביתה הייתי עוזר לאימא במטבח כי הורי לא היו נותנים לי לצאת מהבית כי בחוץ היו מרביצים ליהודים במקלות. אחי האמצעי למד בתיכון ואחי הגדול למד חשמלאות. עם הזמן האנטישמיות הלכה וגברה.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

בשנת 1941 הרומנים והגרמנים התחילו לבנות חומה מסביב לעיר שבה גרתי ומשם היה אפשר לצאת רק עם אישור מיוחד, תנאי המחיה החלו להיות קשים במיוחד, כל מה שקשור לאוכל. אני זוכר שבכדי להתפרנס אחי האמצעי היה בונה פרימוסים להדלקת מנורות ואני הייתי עוזר לו למכור אותם בתוך הגטו כדי לקבל מעט אוכל. אימי באותה תקופה הייתה מאוד חולה ואבא היה עובד פה ושם אצל הגויים, יום אחד הגיעו הגרמנים לגטו ביחד עם הרומנים, הוציאו אותנו מהבית וזרקו אותנו לתוך רכבות משא, כל אחד לקח ציוד ומזוודות כמה שרק הצליח כי בקרון הייתה צפיפות נוראית עד לבסוף אחרי כמה שעות הגיעה הרכבת לחוף של נחל הנסטה. הורידו אותנו בנחל והתחלנו לצעוד בקור הנוראי ובבוץ, היה זה תחילת החורף והיה קר נורא בתוך הנחל, אני זוכר שהייתה סירה של חייילים גרמנים וכל מי שלא היה נראה להם הם היו זורקים אותו לנחל ומטביעים אותו, אותנו העלו לבסוף לסירה, אני זוכר שלאבא הייתה מזוודה מלא בסיגריות, סבונים וסכיני גילוח, אבא ניגש לחייילים ופתח את המזוודה ואמר להם: "בואו וקחו מה שאתה רוצים רק אל תפגעו בנו" וככה ניצלנו מפניהם והם התנהגו אלינו בסדר יחסית. הגענו לעיר מוגילב באוקראינה ושם הלינו אותנו בתוך בית בו ישנו לילה אחד ובבוקר קמנו והתחלנו לצעוד ברגל, הליכה מרובה, היינו כ-300 משפחות עד שהגענו לבסוף למחנה עבודה "חינופוקה". שם בערב הכניסו אותנו להאנגר גדול, זה היה ממש דיר חזירים גדול ושם המתנו שיפזרו אותנו והכניסו אותנו לסוג של בית כלא ואמרו לנו שפה נישאר. במשך הזמן שעבר ראית אנשים שפשוט מתו בקור וברעב וממחלות, היינו אוכלים ומתקיימים קליפות של תפוחי – אדמה שהיו נותנים לחזירים בכדי לשרוד אני אישית אוכל גם את הקליפה של העצים שגדלו מסביב כי לא היה משהו אחר, זה או למות או לשרוד. עם הזמן הגופות רק הלכו וגדלו, דרך חור בקיר הייתי רואה את ערימות הגופות שהיו לוקחים אותם אוספים אותם מהמחנה וקוברים אותם בשלג בתוך היער. החיות היו באות ואוכלות את כל הבשר ובסוף היה נשאר רק העצמות של האנשים ובמשך 4 שנים היינו שם מלבד אבי שיום אחד באו ולקחו אותו לעבודה במחנה ריכוז ומשם הוא כבר לא חזר. ב-1945 הגיעו הפרטיזנים ושחררו אותנו מהמחנה, היינו במצב נוראי, אחי סבל מטיפוס ואימא סבלה קשה מהרגליים ואני מתת – תזונה. משם נסענו בקרון כמה שעות עד שהגעתי לעיירה שבה גדלתי, יחסית לא נהרס הבית שגרנו בו ולאט התחלנו לשקם את עצמנו. אימא נשארה בבית ואחיי הלכו ללמוד ולעבוד. אני הייתי בגיל 12 עדיין בבית ועם השנים גמרתי ללמוד בביה"ס מקצועי ואחרי כמה חודשים חזרנו ליאש ברומניה.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

בשנת 1948 סיימתי את לימודי החשמלאות ועבדתי בתור חשמלאי בחברת בנייה, אימא הייתה כרגיל בבית, אחי האמצעי היה רוב הזמן אצל דודים שלי ואחי הגדול למד מקצוע, ככה התגלגלנו עד שנת 1955 ואימא כבר קיבלה אישור עלייה לארץ ישראל. את אשתי, גדורה הכרתי באותה שנה ונישאנו כשנה לאחר מכן, אימא שכבר גרה בישראל הייתה צריכה להגיע לחתונה ברומניה אבל היא נפטרה לצערי בדיוק לפני. לאחר החתונה אני ואשתי שכרנו דירה ביאש רומניה עד שנת 1957 ואז נולדה בתנו רחל, ובשנת 1967 עלינו לארץ ישראל במטוס אל-על.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

נא ספרי על חייך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

כשהגענו לארץ ביקשנו להגיע לעפולה לגבעת המורה מפני שאחי עבר גר פה, השתקענו בבניין יחסית חדש של 7 קומות גרנו בשכירות ושילמנו אני זוכר כ-37 לירות לחודש. אני עבדתי בתור חשמלאי ואשתי עבדה במפעל לייצור גרביונים בעפולה עילית. עם הזמן הבת שלנו גדלה וחזרה בתשובה, היא נישאה ועברה לגור בירושלים יש לה 10 נכדים. אנחנו חיים עד היום בגבעת המורה ומהנכדים יש לנו 16 נינים. **המסר שלי לכולם הוא שיהיו בריאים ושלא יהיו עוד מלחמות ושאיש לא יצטרך לעבור את מה שאנחנו עברנו.**